

Lương Tâm Kẻ Cướp

Biệt Danh

Sau 30 tháng 4 năm 1975, dòng đời gãy khúc. Sài Gòn hồng hào loạn. Xã hội tràn ngập bao cảnh đời ly tán. Cuốn trôi biết bao gia đình điêu linh theo mạch sống ngược xuôi. .. Đời sống cơ cực gây ra nhiều mảnh đời bất hạnh... Một trong những gia đình tan tác này, có cô giáo Minh Tâm là vợ sĩ quan. Chồng đang đi học tập cải tạo ở vùng trời xa xôi hẻo lánh. Sau khi chồng vắng nhà, chị bị chính quyền đuổi ra khỏi trại Gia Bình. Chị và mấy đứa con nhỏ đành dọn ra ngoài, đến ở đậu nhà bà con ở đường Nguyễn Thiện Thuật. Hoàn cảnh khó khăn quá, vài người bạn thân bày cho đi buôn bán...Chị gom gom hết tất cả tài sản mình dành dụm bấy lâu nay, bắt đầu tập tành tìm kế sinh nhai.

Một ngày, chị mang số hàng giao cho người khách quen. Trên đường đi, một chiếc xe Honda trên đó có hai thanh niên rô ga từ phía sau lưng, chạy lướt qua. Với vận tốc nhanh hơn chớp mắt, họ bất ngờ giật cái túi xách. Chị điếng hồn thất sắc. Trong túi xách có sáu lượng vàng và ba cái đồng hồ, và sổ hộ khẩu. Chị Minh Tâm định, sau khi giao hàng xong, chị sẽ đến Hợp Tác Xã mua gạo và mắm muối. Xe Honda phóng như bay, vọt cái vù và mất dạng. Chỉ còn lại một mình lão đảo, chị té ngã trên đường. Lồm cồm đứng dậy khi hoàn hồn, đầu óc quay cuồng. Những bước chân lê lét như đi trên mây, chị đành thất thểu quay trở về nhà, ôm mấy đứa con khóc.

– Con ơi, từ hôm nay, mẹ con mình chết đói rồi!

Mẹ của chị Minh Tâm nghe tin như sét đánh ngang tai, hốt hoảng chạy tới hỏi thăm. Bà bàng hoàng trước cảnh buồn nát ruột tím gan này. Trong nỗi đau khổ tận cùng, tấm lòng bao la của người mẹ làm sao không thương xót. Nhất là, khi con gái mình cạn tiền, mất sạch sẽ nguồn sinh sống. Bà mẹ liền tháo đôi Hoa của chính mình đang đeo trên hai trái tai, đưa cho con gái.

– Con đừng buồn nữa, hãy bán đôi Hoa này, làm vốn nuôi con.

Nhưng chị Minh Tâm từ chối vì thương mẹ quá. Bà cũng nghèo như mình thôi.

Cùng một thời điểm chị Minh Tâm bị đuổi ra khỏi trại Gia Bình. Trớ trêu thay, chị bị mất việc ở trường học... Tinh thần sa sút, thân sơ thất sở, chị tuyệt vọng đến tận cùng kiếp nhân sinh. Người bạn thân, cô Hoa đồng cảnh ngộ, cũng bị đuổi việc, và cũng là vợ sĩ quan đi học tập miền xa, đến thăm hỏi. Cô nhanh tay xoay trở, thích nghi với cuộc sống mau lẹ hơn. Cô đang cần cù, tất bật mưu sinh qua ngày với cái nghề mới mẻ – Bán bánh canh. Cô an ủi và khuyên chị Minh Tâm nên học nghề bán bánh canh, kiếm chút tiền đắp đổi, sống lây lất qua ngày với hai bữa cơm canh đạm bạc.

*“Măng chua nấu với ngạnh nguồn,
Sự đời đắp đổi khi buồn khi vui.”*

Tất cả nguyên liệu, gia vị nêm nếm, cũng như cách thức nấu bánh canh, đều do cô Hoa, người bạn thân tình chỉ dẫn từng chi tiết nhỏ nhặt bằng cả tấm lòng thành. Có cùng hoạn nạn mới thấu hiểu đá vàng – giúp đỡ lẫn nhau trong buổi giao thời nghiệt ngã. Làm sao có thước nào đo lường lòng nhân ái ?

*Dòng đời vẫn trôi...
Năm tháng cơm rau vẫn hoàn rau cơm.
Đôi vai gầy guộc oằn gánh đi thăm nuôi chồng...
Chưa ai biết được ngày nào mãn tù, sum họp..*

Đến một ngày, chị Minh Tâm bất ngờ nhận tờ giấy báo từ hải quan, đi lãnh thùng quà từ Mỹ gửi về ở phi trường Tân Sơn Nhất. Trên tờ giấy mỏng manh này ghi rõ ràng tên họ của chị. Chị Minh Tâm quá đỗi sửng sốt đến ngỡ ngàng! Chị cứ ngỡ nhầm tên, hoặc là sai địa chỉ – vì mình hoàn toàn không có thân nhân hay bạn thân nào ở Mỹ. Chị rất lo lắng, không biết chuyện gì xảy ra và tự hỏi – Sao ai mà biết tên họ, địa chỉ rành mạch của mình như vậy? Chị rối trí nên dò hỏi ý kiến vài người bạn. Ai cũng khuyên chị nên đi nhận thùng quà.

Ngạc nhiên hơn nữa, trong thùng quà này có một phong bì với những hàng chữ trần tình – khiến chị hoa mắt:

“Tôi là người giật túi xách của chị năm xưa. Với số vàng đó, tôi đã vượt biển đến Mỹ. Hiện tại tôi đi làm được vài tháng. Lòng tôi luôn ray rứt khi nghĩ đến chị, xin cho tôi nói lời hối hận và cảm ơn chị rất nhiều. Nhờ chị, tôi được đổi đời. Nếu không có ngày định mệnh khắc nghiệt đó...”

Đến định cư ở vùng trời tự do, tôi quyết tâm làm lại cuộc đời. Tôi nhanh chóng tìm việc làm, toàn tâm toàn ý cắc cùm, dành dụm được số tiền ít ỏi này. Người đầu tiên tôi muốn đền ơn đáp nghĩa, đó là chị. Hy vọng chị tha lỗi cho lòng tôi nhẹ bớt mặc cảm tội lỗi. Mong chị nhận thùng quà đầu tiên với cả tấm lòng thành thật, ăn năn sám hối. Tôi biết, sau lần mất mát sáu lượng vàng, chị đau khổ ra sao rồi. Cũng may, trong túi xách có sổ hộ khẩu, sổ mua gạo nên tôi biết địa chỉ, và giữ cẩn thận cho đến hôm nay. Những ngày tiếp nối sau này, tôi hứa với lòng, sẽ tiếp tục gửi về chút quà thêm nữa, để đền bù cho chị đầy đủ.”

“Tướng cướp buông đao xuống là thành Bồ Tát” tôi nhớ hình ảnh này có trong kinh Phật. Nhưng ngày nay lại hiện hữu giữa dòng đời. Một ngày đẹp trời, tâm hồn an nhiên lắng đọng, chị mơ màng ngoảnh nhìn về quá khứ bên kia bờ đại dương. Hoài niệm buồn đẫm lệ ở góc phố Sài Gòn xa xăm thuở nào, bỗng dưng quay lại thức phim cổ tích chưa ngủ yên trong tiềm thức. Chị Minh Tâm khe khẽ nhớ lại quá khứ mờ phai. Ngàn giọt lệ khóc thầm đã lặng lẽ rơi dài trong nhiều đêm cô tịch, mà chị đã trần trọc thao thức.

Nụ cười hiền hòa nở trên môi, như để thay lời tha thứ cho một kẻ cướp. Chàng thanh niên còn xanh tóc đã lấm lỡ, nông nổi làm khổ gia đình mình. Một người dưng hoàn toàn xa lạ, mà chị chưa bao giờ biết mặt.